

СТЕФАН БОНЕВ

НАДЕЖДА ЗА ПРОЛЕТ

Част 12 от „Разкази за двама“

chitanka.info

Беше най-обикновен автобус от градския транспорт и както винаги — претъпкан. С мъка се провираше между автомобилите, задръстили улиците. На една от вратите висеше грозд от каращи се хора. На спирките се отваряха останалите подпрени здраво от гърбове врати, някой изпълзяваше отвътре, благославяше градската управа и си тръгваше, оправяйки смачканите си дрехи. А автобусът продължаваше. Хората не спираха да се карат по между си и да подвикват на шофьора. Оплакваша се от главоболие и високи цени. Пътуваха към къщи, където ги очакваха съпруг или съпруга, вечно искащи деца и нежелатели нищо, но капризни престарели родители. Навалицата въздишаше при тези мисли, после си спомняше за опразващите се магазини, за опашките за олио и ориз. После пак въздишаше, като се сецаше, че и други неща няма.

Но хората имаха и хубави мисли. Радваха се, че имат деца. Че тези деца са здрави и умни. Надяваха се, че поне те един месец няма да се блъскат по автобуси и опашки. Искаше им се поне те да живеят в големи и топли жилища и да гледат още по-умни и здрави внуци, на които също да не липсва нищо. Хората вярваха, а това все пак беше нещо.

На една спирка се качиха хората с птичките. Те не се блъскаха. Просто се промъкваша през навалицата. Бяха необичайно гъвкави. Промушваха се навсякъде, настаняваха се между другите. Бяха най-различни. Имаше стари и млади, мъже и жени, та дори и деца. И от скута на всеки се носеше птича песен. От едни се чуваше веселото чуруликане на врабче, други бяха като трели на славей, трети пък гукаха като гълъби...

Хората се заслушаха и стана някак весело на душите им. Усещаша, че идва пролет, че се топят снеговете и блъбукат ручейчета, бистри като надеждата и пенливи като човешкото щастие. Те се сливаха в един общ поток, който течеше все по-бързо и по-бързо. Хората гледаха от прозорците на автобуса как навън вече се носи цяла река, която измива всички мръсотии, наслоени от годините. Реката възвиваше в пресечките, вмъкваше се в могъщите сгради на различни учреждения и излизаше през прозорците, понесла със себе си тонове формуляри, доклади и преписки. Огромните вълни влачеха директори, секретари, счетоводители, инспектори, печати и подписи на важни и не чак толкова важни личности.

Автобусът спря наред пътя, без да е стигнал до стоянката. Хората, които вече бяха престанали да се карат, излязоха навън весели, с ведри лица. Бодро закрачиха в реката, сляха се с нея, станаха на вода, повдигнаха над главите си хората с птичките, които продължава да пеят. Отсега нататък всичко ще има, се казваше в техните песни-и олио, и масло, и мед, и мляко. И много — много автобуси, все нови и чисти. Всеки ще бъде щастлив и осигурен.

Минаха дни. Водите на реката спаднаха и попиха в земята. Но хората с птичките не спираха да чуруликат, да носят вестта за щастието и настъпващата пролет. А останалите продължаваха да пътуват с претърпаните и разнебитени автобуси, но сега бяха забравили на кавгите помежду си и хвалеха онези с птичките.

Птичите гласове обаче започнаха постепенно да заглъхват. По-късно стана ясно, че са разперили криле и са забягнали на юг. Хората, които ги носеха, започнаха да пишат песните им в книги и вестници, и на огромни плакати, които висяха навсякъде. Създадоха специално хорове, които да ги изпълняват. Бяха направили нови печати със своите си имена, нови бланки и формуляри, пишеха оптимистични доклади и отчети. Говореха за планиране и за бъдещи социални придобивки. Станаха човеци и чиновници с главно „Ч“. Онези, които се бяха удавили геройски във водите на голямата река, направиха светии, издигнаха им храмове, в които благодарното гражданство да коленичи.

Останалите живи ветерани се настаниха зад старите бюра, пишеха книги с мемоарите си и със спомени за реката, която прочисти града и направила хората свободни и щастливи. Пишеха, че всички вече са равни и никой няма да получава повече от другите за същия труд и че всичко ще бъде наред, но дотогава има още много време и трябва да изтече още много вода.

Но вода вече нямаше. Реката отдавна беше изтекла и попила в земята. Вода нямаше нито в язовирите, които хората бяха строили с пот и кръв, нямаше и във високите панелни блокове, където живееха пътниците на автобусите.

Онези, които някога носеха птичките, сега се возеха в лъскави мерцедеси с лични шофьори и охрана. Не че си нямаха собствени, просто така беше по-практично. А хората от автобусите продължаваха да се тълчат на гроздове по вратите на разпадащите се стари возила. Четяха на крак поскъпващите вестници, в които онези, с които бяха

донесли птичките, се караха и спореха за техни си неща и се обвиняваха едни други, че са излъгали гражданите.

Отново започнаха да се карат и автопасажерите, докато висяха по опашките и чакаха отново да долетят птичките, този път завинаги. Вярваха в истинското идване на пролетта. Но дотогава имаше още много време. А сега пътищата бяха затрупани със сняг. Беше студено и валеше на парцали. Засипваше всичко. Хората гледаха дебелите преспи и си мислеха, че ще има много вода напролет, стига някой отново да им докара птичките. После поглеждаха часовниците си с мисълта, че закъсняват за работа или за вкъщи и се взираха с надежда за автобуса. Но от ъгъла не се показваше нищо и те се свиваха в протърканите си якета, пъхваха ръце в празните джобове и си мислеха за децата. Дано поне те да доживеят следващата пролет. И много добре знаеха, че във всеки от тях се крие по едно тъжно и гладно птиче, готово да запее. Но не им достигаше смелост.

Разказът е писан в периода 1988–1989 година, с незначителни текстови редакции от автора, направени през 1995 година.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.